

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/122/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115206389
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2115206389.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a sudcov: JUDr. Martin Holíč a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: E. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXXX/XX, E., zastúpený advokátom: Mgr. Peter Kubala, AK so sídlom Pod Párovcami 55, Piešťany, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35792752, zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubáňiho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o určenie bezodplatnosti a bezúročnosti zmluvy o revolvingovom úvere a iné, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 16. januára 2019, č.k. 19C/152/2015-136 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie o zaplatenie sumy 237,88 eur **p o t v r d z u j e** a závislý výrok o náhrade trov konania **m e n í** tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 33,33 %.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 237,88 eur ako primerané finančné zadostučinenie do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, keď zároveň rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 75%.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., § 470 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku.

3. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že na základe vykonaného dokazovania mal súd nesporne preukázané, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru je bezúročný a bez poplatkov, keď v zmluve o poskytnutí revolvingového úveru nie je uvedený údaj o konečnej splatnosti úveru a údaj o termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V danej veci bolo preukázané, že žalovaný porušil svoje povinnosti, ktoré mu ukladá zákon, so žalobcom uzatvoril zmluvu, ktorá neobsahovala predpísané náležitosti, žalobca - spotrebiteľ si úspešne uplatnil svoje právo, keď súd konštatoval, že žalovaný nemá nárok na úrok a poplatky a žalobcovi bolo priznané vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 408,38 eur. Tým, že žalovaný si vo vzťahu k žalobcovi uplatnil zrážky zo mzdy, žalobca sa dostal do finančnej tiesne, bez pomoci rodinných príslušníkov by nebol schopný zvládnuť situáciu. Uvedené vyvolalo u žalobcu stresové situácie a psychické vypätie. Súd považoval výšku finančného zadostučinenia za primeranú, keď predstavuje sumu, ktorá bola žalovanému zaplatená formou zrážok zo mzdy žalobcu. V danej veci bol v konaní úspešnejší žalobca, keď žalobe bolo vyhovené v časti o zaplatenie sumy 408,38 eur s príslušenstvom a v časti uloženia žalovanému povinnosti zaplatiť sumu 237,88 eur ako primerané finančné zadostučinenie. V časti

určenia, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov bola žaloba zamietnutá. Úspech žalobcu bol tak v rozsahu 2/3-ín a neúspech v 1/3-ine, v percentuálnom vyjadrení má tak žalobca nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33,34% (úspech 66,67% mínus neúspech 33,33%). Súd ale priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 75%, keď pri vyhlásení rozhodnutia opomenul od úspechu žalobcu odrátať neúspech. (Súd viazaný rozsudkom tak ako bol vyhlásený uvedený nemohol zmeniť pri vypracovaní rozsudku).

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP a žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná náhradu trov konania v celom rozsahu. Žalovaný v odvolaní namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné a to pokiaľ ide o výšku priznaného nároku a tiež aj pokiaľ ide o základ priznaného nároku. Z napadnutého rozsudku nie je zrejmé ani označenie, ktoré právo spotrebiteľa bolo porušené, v zmysle akého ustanovenia a čím. Taktiež z napadnutého rozsudku nevyplýva ani preukázanie podmienok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a z rozsudku nevyplýva, že by súd jej splnenie konštatoval, mal preukázané a v odôvodnení vôbec označil právo alebo povinnosť ustanovenú zákonom a osobitnými predpismi, ktoré/ktorá bolo porušené. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je zrejmé, v čom je napríklad daná primeranosť, keď z pojmu primeranosť možno vyvodíť, že súdu je daná možnosť a povinnosť postupovať individuálne hodnotiť a posudzovať okolnosti konkrétneho zásahu, prípadne stanoviť ďalšie kritériá pre posúdenie každého prípadu.

5. K odvolaniu žalovaného zaslal písomné vyjadrenie žalobca v ktorom uviedol, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne a navrhuje, aby ho odvolací súd potvrdil, keď súdne rozhodnutie netrpí žiadnymi vadami ani vadami, ktoré sú vytýkané v podanom odvolaní žalovaného. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi oprávnený nárok na primerané finančné zadostučinenie, nakoľko v konaní bolo rozhodnuté, že žalovaný porušil svoje zákonné povinnosti (vady zmluvy o spotrebiteľskom úvere). Žalobca sa aktívnym konaním žalovaného dostal do nepriaznivej finančnej situácie, keď iba rozhodnutie konajúceho súdu zabránilo vzniku ešte väčšieho bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného na úkor žalobcu a napokon žalobca musel súdnou cestou si uplatňovať nárok na vydanie obohatenia. Žalovaný poskytol žalobcovi celkovo 5 úverov, kde ani jeden z nich napokon nespĺňal zákonné požiadavky, nejde tak zjavne o náhodu, ide o nedôslednosť, možno aj zámer žalovaného.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 - ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), bez potreby doplnenia dokazovania, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutom vyhovujúcom výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

7. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie bola žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal určenia, že úver poskytnutý žalovaným žalobcovi na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500033255 zo dňa 15.10.2013 je bezúročný a bez poplatkov. Ďalej sa domáhal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 408,38 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 408,38 eur od 16.5.2016 do zaplataenia, a taktiež sa domáhal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 237,88 eur ako primerané finančné zadostučinenie.

8. Rozsudkom súdu prvej inštancie, č.k. 19C/152/2015-76 zo dňa 7. novembra 2016 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 7. novembra 2016 č.k. 19C/152/2015-82, súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 408,38 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 408,38 eur od 16.5.2016 do zaplataenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto

rozsudku, keď vo zvyšku súd žalobu zamietol. Dopĺňacím rozsudkom rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33,34% trov konania s výnimkou trov konania za súdny poplatok vo výške 57,- eur a taktiež uložil žalovanému povinnosť zaplatiť Okresnému súdu Trnava sumu 57,- eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Na odvolanie strán sporu, odvolací súd rozsudkom č.k. 9Co/157/2017-115 zo dňa 24.4.2018 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku a v napadnutej zamietajúcej časti o určenie, že úver poskytnutý žalovaným žalobcovi v zmysle zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500033255 zo dňa 15.10.2013 je bezúročný a bez poplatkov potvrdil. Vo zvyšnej zamietajúcej časti o zaplataenie sumy 237,88 eur a dopĺňací rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 7.11.2016 zrušil a vec mu v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 237,88 eur ako primerané finančné zadosťučinenie a závislý výrok o náhrade trov konania.

10. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj celého obsahu spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil. Odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľa) dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku). U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo zásadne postačuje len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť § 387 ods. 2 CSP), odvolací súd však z dôvodu vyporiadania sa s námietkami uvedenými v odvolaní a i pre úplnosť nad rámec uvedeného súdom prvej inštancie (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP <.) dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP <. in fine) nasledovné:

11. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, že v prejednávanej veci bolo preukázané, že žalovaný porušil svoje povinnosti, ktoré mu ukladá zákon a so žalobcom uzatvoril zmluvu, ktorá neobsahovala predpísané náležitosti. Žalobca si úspešne uplatnil svoje právo, keď súd konštatoval, že žalovaný nemá nárok na úrok a poplatky a žalobcovi bolo priznané vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 408,38 eur. Tým, že žalovaný si vo vzťahu k žalobcovi uplatnil zrážky zo mzdy, žalobca sa dostal do finančnej tiesne, bez pomoci rodinných príslušníkov by nebol schopný zvládnuť situáciu a uvedené vyvolala u žalobcu stresové situácie a psychické vypätie. Súd považoval výšku finančného zadosťučinenia za premeranú, keď predstavuje sumu, ktorá bola žalovanému zaplataená formou zrážok zo mzdy žalobcu.

12. Odvolateľ vo svojom odvolaní namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým bolo priznané žalobcovi zadosťučinenie vo výške 237,88 eur je nepreskúmateľné, a to pokiaľ ide o výšku priznaného nároku a tiež aj pokiaľ ide o základ priznaného nároku.

13. Odvolací súd považoval za neopodstatnené tvrdenie odvolateľa, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva aj z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej sa však nevyžaduje, aby na každý argument strany a to taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Iba ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija v. Španielsko z 9.12.1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29). Rovnako treba poukázať i na zhodnú judikatúru Ústavného súdu SR (napr. nález zo 16.9.2013 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že skutkové a právne závery nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozhodnutia (§ 157 ods. 2 OSP účinného v čase vyhlásenia a vyhotovenia napadnutého rozsudku). Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia.

14. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky

vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na danú vec a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Napadnuté rozhodnutie nie je svojvoľné, zjavne neodôvodnené, pri výklade a aplikácii zákonných predpisov sa neodchyľuje od znenia príslušných ustanovení a nepopiera ich účel a význam.

15. Žalobca sa domáhal priznania primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 237,88 eur, ktoré malo spočívať v tom, že v súvislosti s vymáhaním dlhu zo strany žalovanej prežíval stres, útrapy a zúfalstvo. Súd prvej inštancie správne priznal žalobcovi požadované finančné zadosťučinenie v celom rozsahu, ktoré považoval odvolací súd za primerané. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva "odradzujúci"). A tak práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce". Doktrínálne možno preventívnu funkciu náhrady nemajetkovej ujmy odôvodniť tým, že diskriminácia jednotlivca je civilným deliktom. Zmyslom prostriedkov nápravy je nielen poskytnúť satisfakciu jednotlivcovi, ale aj sankcionovať škodcu a odradiť do budúcnosti osobu a jej možných nasledovníkov od nekalého konania, ktorý názor podporuje aj judikatúra (NS ČR 30Cdo 4431/2007; porov. pod 18/).

16. Všeobecným právnym predpisom upravujúcim ochranu spotrebiteľa nie je Občiansky zákonník, ale zákon č. 250/2007 <. Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. Vo vzťahu k tomuto právnemu predpisu aj Občiansky zákonník má povahu osobitného predpisu a vo svojich ustanoveniach len dopĺňa všeobecnú úpravu danú zákonom č. 250/2007 <. Z. z. v znení neskorších predpisov o ďalšie osobitné ustanovenia zamerané na ochranu spotrebiteľov. Je to zrejme z ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. <. v znení neskorších predpisov, podľa ktorého každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, pričom v poznámke k tomuto ustanoveniu je daný odkaz na ust. § 52 až § 54 Občianskeho <. zákonníka.

17. Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi.

18. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky

utrpanej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia.

19. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od získavania plnení vyplývajúcich z neprijateľných zmluvných podmienok a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Aj keď zákon, ako to už bolo skôr konštatované, nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma, v prejednávanej veci vznik ujmy na strane žalobcu bez akýchkoľvek pochybností hrozil.

20. Rozsudkom č.k. 19C/152/2015-76 zo dňa 7. novembra 2016 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 7. novembra 2016 č.k. 19C/152/2015-82, súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 408,38 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 408,38 eur od 16.5.2016 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, keď vo zvyšku súd žalobu zamietol. Dopĺňacím rozsudkom rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33,34% trov konania s výnimkou trov konania za súdny poplatok vo výške 57,- eur a taktiež uložil žalovanému povinnosť zaplatiť Okresnému súdu Trnava sumu 57,- eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Na základe odvolania strán sporu, odvolací súd rozsudkom č.k. 9Co/157/2017-115 zo dňa 24.4.2018 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku a v napadnutej zamietajúcej časti o určenie, že úver poskytnutý žalovaným žalobcovi v zmysle zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500033255 zo dňa 15.10.2013 je bezúročný a bez poplatkov potvrdil. Vo zvyšnej zamietajúcej časti o zaplatenie sumy 237,88 eur a dopĺňací rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 7.11.2016 zrušil a vec mu v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalobca taktiež aj s prihladením na postoj žalovaného vo veci vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 19C/152/2015 v ktorom spochyboval dôvodnosť podanej žaloby, bol dlhodobo nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavom právnej neistoty a to až do doby právoplatného ukončenia konania vo veci o zaplatenie sumy 408,38 eur s príslušenstvom.

21. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritéria, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. Vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným sa už v roku 2015 začalo súdne konanie v tejto prejednávanej veci, ktoré bolo v časti o zaplatenie sumy 408,38 eur s prísl. právoplatne ukončené až v roku 2018. Za primerané, vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, je preto potrebné považovať finančné zadosťučinenie vo výške 237,88 eur tak ako to požadoval žalobca. Takto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcovi, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je akousi určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednaní úverovej zmluvy závadne konal. Žalobca sa v tomto prípade úspešne domohol svojho práva a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia.

22. S poukazom na vyššie uvedené a po vysporiadaní sa s podstatnými tvrdeniami odvolateľa potom odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku o veci samej ako vecne správne s použitím ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

23. Súd prvej inštancie pochybil, ak pri rozhodovaní o náhrade trov konania síce správne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 2 CSP, avšak nesprávne vypočítal pomer úspechu a neúspechu žalobcu v tomto konaní. V danej veci bol v konaní úspešnejší žalobca, keď žalobe bolo vyhovené v časti o zaplatenie sumy 408,38 eur s príslušenstvom a v časti uloženia žalovanému povinnosti zaplatiť sumu 237,88 eur ako primerané finančné zadosťučinenie. V časti určenia, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov bola žaloba zamietnutá. Úspech žalobcu bol tak v rozsahu 2/3-ín a neúspech v 1/3-ine, v percentuálnom vyjadrení má tak žalobca nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33,33% (úspech 66,66% mínus neúspech 33,33%) Na základe uvedeného, preto bolo dôvodné následne rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 388 CSP v napadnutej časti náhrady trov konania zmeniť a žalovaného zaviazat' zaplatiť žalobcovi náhradu trov prvoinštančného konania v pomere 33,33 %.

24. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP.

25. Odvolací súd pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania rozhodoval podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, preto mu odvolací súd j priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a to samostatným uznesením.

26. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).